SHERLOCK HOLMES

VRAŽDA MILIONÁŘE

René Rony

Splendidum družstvo

SHERLOCK HOLMES: VRAŽDA MILIONÁŘE

Copyright © René Rony, 2026
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-486-8 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-487-5 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-488-2 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Vzduch v pokoji houstnul s každou další minutou. Venku vytrvale lilo a déšť bubnoval do okenních tabulek s monotónností, která člověka nutila propadat melancholii. Londýn se znovu utápěl v nekonečné šedi, jako by celé město zahalil těžký smuteční závoj.

Z Baker Street stoupala studená mlha, pomalu se plazila podél domů a olizovala okenní tabulky v přízemí i v patrech. Občas ji roztrhl jen některý z těžkých kočárů, jejichž železem okovaná kola duněla po mokrých dlažebních kostkách. Koně nespokojeně frkali, z nozder jim stoupala pára a pod jejich kopyty se rozstřikovala špinavá voda do všech stran. Chodci se krčili pod deštníky a spěchali domů, zatímco pouliční prodavači dávno sklidili své stánky. Plynové lampy ještě nebyly rozsvíceny a zatažené nebe nedovolilo proniknout ani jedinému paprsku měsíčního světla. Celé město se zdálo být uvězněno v podivném přítmí, v němž se stíny slévaly s mlhou a každá postava na ulici připomínala přízrak.

Uvnitř našeho bytu však panoval zcela jiný svět. Nebyl to nepořádek obyčejného člověka, nýbrž promyšlený chaos génia, v němž měl každý předmět své přesně určené místo, i když to dokázal pochopit snad jen jeho majitel.

Na krbové římse leželo několik dýmek všech možných tvarů a velikostí. Vedle nich spočíval starý perský pantofel přecpaný silným černým tabákem, který Holmes považoval za nejpraktičtější schránku na své zásoby. Ze stropu se vznášely modravé cáry kouře a pomalu se mísily s ostrým zápachem chemikálií. Na pracovním stole stály baňky, zkumavky i skleněné křivule naplněné pestrobarevnými roztoky. Tu a tam se ozvalo tiché zapraskání nebo zasyčení probíhající chemické reakce. Mezi přístroji ležela otevřená monografie o jedovatých alkaloidech, několik poznámkových bloků popsaných drobným Holmesovým písmem a lupa, kterou odložil teprve před několika minutami.

Knihy se vršily na podlaze v nebezpečně nakloněných sloupcích, jako by každou chvíli měly spadnout. Staré výtisky *The Times* a dalších londýnských deníků vyčnívaly zpod pohovky i z polic knihovny, kde čekaly na chvíli, kdy v nich Holmes opět nalezne nějakou zdánlivě bezvýznamnou zmínku.

Prach pokrýval téměř všechny kusy nábytku, avšak paní Hudsonová už dávno věděla, že pokus uklidit tento pokoj by byl považován téměř za osobní urážku. Na protější stěně se mezi policemi jasně rýsovala písmena *VR*, vypálená do omítky přesnými zásahy z Holmesova revolveru během jedné z jeho podivných chvil vlasteneckého rozmaru.

Sherlock Holmes seděl hluboko v koženém křesle u krbu. Dlouhé hubené nohy měl natažené před sebou, prsty rukou spletené pod špičatou bradou. Z jeho dýmky stoupal tenký proužek namodralého kouře a občas se v jejím kotlíku rozžhavily drobné uhlíky. Oči měl přivřené, avšak znal jsem jej natolik dobře, abych věděl, že jeho mysl pracuje s obvyklou neúnavností. V těchto okamžicích připomínal sokola odpočívajícího na skále – zdánlivě klidného, přesto připraveného v jediném okamžiku vzlétnout za svou kořistí.

Seděl jsem naproti němu s lékařským časopisem otevřeným na kolenou. Přestože jsem se několikrát pokusil začíst do článku o nových metodách antiseptické chirurgie, můj pohled neustále sklouzával k Holmesovi. Stránky zůstávaly dlouhé minuty neotočené. Dobře jsem znal výraz, který měl právě ve tváři. Znamenal jediné – můj přítel čekal. Ne na návštěvu ani na poštu, nýbrž na případ hodný jeho mimořádného nadání. Když byl bez práce, stával se neklidným a jeho nervozita se přenášela i na všechny kolem něj.

Náhle ticho přerušilo tiché vrznutí dveří.

Na prahu se objevila drobná postava paní Hudsonové. Přestože už měla svá nejlepší léta za sebou, pohybovala se s překvapivou jistotou a důstojností ženy, která vedla domácnost na Baker Street dlouhá desetiletí. V rukou nesla těžký stříbrný podnos, který se v odlescích ohně z krbu jemně leskl.

S obvyklou pečlivostí položila podnos na stolek mezi nás. Z porcelánové konvice stoupala voňavá pára cejlonského čaje, jehož jemné aroma se okamžitě začalo mísit s tabákovým kouřem a pachy chemikálií. Porcelánové šálky o sebe tiše zacinkaly a vedle nich ležel talíř s čerstvě upečenými máslovými sušenkami, jejichž sladká vůně na okamžik proměnila náš ponurý pokoj v útulné útočiště před nevlídným londýnským podzimem. Ani jeden z nás tehdy netušil, že klid toho deštivého odpoledne potrvá už jen několik málo minut.

„Pánové, nesu vám trochu tepla do toho nečasu," řekla paní Hudsonová a opatrně odsunula hromadu starých soudních spisů z malého stolku. „Venku je nečas, že by se ani pes neodvážil ven. Vy, pane Holmesi, byste měl víc jíst. Tyto sušenky jsem pekla podle nového receptu, tak doufám, že jim dáte přednost před těmi vašimi jedy a chemikáliemi, které mi ničí nábytek v salónu."

„Děkuji vám, paní Hudsonová," odpověděl Holmes, aniž by otevřel oči. „Váš čaj je vždy tou nejlepší analýzou kvality lístků a vaše péče je jedinou konstantou v tomto nestálém městě."

Bytná se pousmála. Zvykla si na jeho chladné komplimenty. Pokývala hlavou a tiše odešla. Dveře zapadly.

Nalil jsem čaj. Teplo z šálku mi hřálo dlaně. Holmes se pohnul. Vzal dýmku do ruky a vyfoukl dokonalý kroužek kouře. Sledoval jsem, jak stoupá ke stropu.

„Lidská povaha je podivná, Watsone," promluvil náhle Holmes. Jeho hlas byl ostrý. „Sleduji ty lidi tam dole. V té plískanici. Všichni se někam ženou. Muži za prací, za penězi, za mocí. A ženy? Ženy za malichernostmi. Většina z nich je vedena pouze křehkými emocemi, které zatemňují jakýkoliv náznak logického úsudku. Jsou to stvoření uječená, často neschopná hlubšího pohledu na svět, ovládaná hysterií při sebemenším náznaku krize. Jejich mysl je jako špatně uspořádaný podkrovní pokoj. Najdete tam krajky, drby, staré křivdy, ale žádný pevný nástroj pro dedukci. Nedokážu pochopit, jak jim většina mužů může svěřovat svá tajemství nebo dokonce své životy."

Upit jsem doušek čaje. Jeho slova mě nepřekvapila. Znal jsem jeho cynismus. Přesto jsem měl potřebu oponovat.

„Mluvíte příliš krutě, Holmesi," namítl jsem a položil šálek. „Ženy mají intuici, kterou my muži postrádáme. Jejich citlivost často odhalí pravdu tam, kde čistá logika selhává. Nemůžete je všechny házet do jednoho pytle. Jsou mezi nimi bytosti ušlechtilé, bystré a statečné, které dokáží jednat s neuvěřitelnou chladnokrevností, když situace vyžaduje pevný charakter."

Holmes se suše zasmál. Byl to krátký, štěkavý zvuk.

„Intuice je jen slovo pro šťastný odhad, nic víc," opáčil Holmes a poposedl si. „Pokud schází fakta, intuice staví hrady z písku. Viděl jsem stovky žen v slzách. Žádná z nich nedokázala udržet nit racionálního rozhovoru, jakmile se ocitla pod tlakem. Pláč je jejich univerzální zbraň, ale v mých očích je to jen selhání intelektu. Ženská mysl je zkrátka příliš nestálá a povrchní pro jakoukoliv seriózní duševní práci. Jsou jako motýli, létají od jednoho lesklého předmětu k druhému, neschopné soustředit se na podstatu problému."

Zavrtěl jsem hlavou. Vzpomněl jsem si na jeden konkrétní případ. Úsměv mi pohrával na rtech.

„Opravdu, Holmesi?" podíval jsem se mu přímo do očí. „Zapomínáte na jednu výjimku. Na ženu, která vás donutila pochybovat o vlastní neomylnosti. Na ženu, jejíž fotografii máte stále schovanou v zásuvce svého stolu. Co takhle Irene Adlerová?"

Holmes ztuhl. Plamen v jeho dýmce pohasl. Podíval se na mě skrze závoj dýmu. Jeho pohled byl najednou vážný. Respekt. To bylo to slovo.

„Irene Adlerová," zašeptal Holmes. To jméno mělo v jeho ústech zvláštní váhu. „Ano. Ona. To nebyla žena, Watsone. To byl úkaz. Byla to bytost s myslí ocelového chirurga a srdcem lvice. Vzpomínám si na ten případ, jako by to bylo včera, a musím uznat, že to byl jeden z mála okamžiků, kdy se mé výpočty ukázaly být naprosto mylné."

Vstal. Začal chodit po pokoji. Ruce měl složené za zády. Venku déšť bičoval okna s ještě větší intenzitou. Holmes mluvil a jeho hlas maloval obrazy minulosti.

„Přišel za námi tehdy král," pokračoval Holmes a zahleděl se do temného kouta pokoje. „Český král, maskovaný, ačkoliv jeho postava a akcent ho prozradily v první vteřině. Byl zoufalý. Mladická nerozvážnost ho přivedla do náruče této zpěvačky, tehdy ještě v intencích Varšavské opery. Vlastnil kompromitující fotografii. Fotku, kde byli spolu. Ta fotografie mohla zničit jeho chystaný sňatek se skandinávskou princeznou. Irene ho vydírala. Ne pro peníze, ale z čisté pomsty, z hrdosti odmítnuté ženy. Král se pokusil fotografii získat zpět. Jeho agenti prohledali její dům, třikrát jí ukradli zavazadla na nádraží, ale bezúspěšně. Byla příliš chytrá. Proto přišel za mnou, abych ji našel a získal zpět za každou cenu."

Poslouchal jsem ho. Ten příběh jsem znal, ale v jeho podání měl vždy mrazivou atmosféru.

„Vymyslel jsem plán," mluvil dál Holmes, jeho oči zářily vzpomínkou. „Převlékl jsem se za starého podomka, abych obhlédl její dům v Briony Lodge. Sledoval jsem její zvyky. Pak jsem zinscenoval pouliční rvačku před jejími dveřmi, abych se dostal dovnitř jako zraněný hrdina. Vy jste, Watsone, tehdy vhodil do okna dýmovnici a vykřikl ´hoří´. To byl klíčový moment. V případě požáru zachrání žena nejdříve to nejdrahocennější, co má. V jejím případě to byla právě ta fotografie. Sledoval jsem její pohled. Skrýš byla za tajným panelem nad zvonkem. Vše fungovalo dokonale. Viděl jsem ji, věděl jsem, kde to je. Měl jsem vyhráno. Aspoň jsem si to myslel."

Holmes se zastavil u okna. Pohlédl dolů na temnou ulici Baker Street.

„Jenže ona mě prokoukla," řekl s trpkým obdivem v hlase. „Když jsem opouštěl její dům, kolem mě prošel mladík v plášti a řekl ´dobrou noc, pane Holmesi´. Byl to její hlas v převleku. Ona sama se převlékla za muže a sledovala mě až k našim dveřím, aby si ověřila svou teorii. Druhý den ráno jsme šli s králem do jejího domu pro tu fotografii. Skrýš byla prázdná. Našli jsme tam jen její fotografii v portrétu a dopis adresovaný mně. Napsala mi, že mě odhalila, že dům opouští a že fotografii si nechává jen jako

pojistku pro svou vlastní bezpečnost, protože král by se jí mohl mstít. Dokázala mě porazit na mém vlastním hřišti. Použila převlek, chladnou logiku a rychlé jednání.“

Otočil se ke mně.

„Král tehdy chtěl její fotografii,“ dokončil Holmes a slabě se usmál. „Nabízel mi drahocenný prsten. Já jsem však odmítl. Chtěl jsem jen tu její fotografii. Pro mě to nebyla prohra, Watsone. Byla to lekce. Od té doby, když mluvím o Ženě s velkým Ž, myslím tím vždy a pouze ji. Irene Adlerovou. Jedinou bytost, která dokázala přelstít Sherlocka Holmese.“

V pokoji zavládlo ticho. Déšť venku pomalu ustával. Čaj v šálcích vychladl. Holmes se vrátil do svého křesla a znovu vzal do ruky dýmku. Debata skončila. Pravda zůstala ukrytá v zásuvce stolu.

Druhá kapitola

Dveře našeho salónu se náhle s hlasitým prásknutím rozlétly dokořán. Prudký závan studeného vzduchu z chodby rozvířil modravý dým z Holmesovy dýmky a na okamžik rozhoupal plameny v krbu. Tak nečekaný vpád byl v domě paní Hudsonové něčím naprosto neobvyklým. Dobrá žena si totiž zakládala na bezchybných způsobech a nikdy by nerušila svého nejslavnějšího nájemníka bez naléhavého důvodu.

V otevřených dveřích stála sama paní Hudsonová.

Na první pohled bylo patrné, že se přihodilo něco mimořádného. Její obvykle klidná tvář byla nezvykle pobledlá a drobné ruce, které po léta s neochvějnou jistotou obsluhovaly všechny návštěvníky Baker Street, se nyní viditelně třásly. Kraj zástěry nervózně svírala mezi prsty. Její dech byl zrychlený, jako by právě vyšla několik pater po schodech, ačkoliv jsem věděl, že přízemí od našeho bytu dělí jediné schodiště.

Nejvíce mě však zaujaly její oči.

Nebyl v nich strach. Spíše směs úžasu, zvědavosti a jakéhosi zvláštního okouzlení, které jsem u ní nikdy předtím nepozoroval. Pohledem neustále těkala mezi Holmesem a chodbou za svými zády, jako by se obávala, že osoba čekající dole každým okamžikem zmizí stejně tajemně, jako se objevila.

Holmes zvolna odložil dýmku do popelníku. Nepatrně pozvedl obočí, což u něj představovalo známku značného překvapení. Ani slovem paní Hudsonovou nepřerušil. Jen na ni upřel svůj pronikavý pohled, který během několika vteřin dokázal odhalit více než dlouhý výslech.

„Pane Holmesi," začala paní Hudsonová hlasem, jenž se navzdory její snaze nepatrně třásl, „tisíckrát se omlouvám, že jsem vstoupila bez zaklepání. Dobře vím, jak nerad býváte při své práci vyrušován, ale tentokrát jsem si jednoduše nevěděla rady."

Na okamžik se odmlčela, jako by hledala správná slova.

„Dole u vchodových dveří čeká mladá dáma. Ne...," zavrtěla hlavou. „Nemohu ji nazvat obyčejnou dámou. Za těch třicet let, co vedu tento dům, jsem viděla šlechtice, ministry, bankéře, herečky i příslušníky královské rodiny. Ale takovou ženu jsem dosud nespatřila."

Přistoupila o krok blíž a téměř ztišila hlas.

„Je neobyčejně krásná, pane Holmesi. Tak krásná, až člověk na okamžik zapomene dýchat. Má na sobě šaty z látky, kterou bych si dovolila připsat snad jen pařížským módním salonům. Každý její pohyb je plný elegance a sebejistoty. Když promluvila, měla jsem pocit, jako bych poslouchala hudbu. A ten parfém..." Paní Hudsonová se na okamžik zasněně usmála. „Jeho vůně se rozšířila po celé chodbě a ještě teď ji cítím."

Znovu však zvážněla.

„Odmítla mi sdělit své jméno. Řekla pouze, že je sdělí výhradně vám. Trvá na tom, že vás musí vidět okamžitě a že nesnese sebemenší odklad. Nabídla jsem jí, aby se posadila, ale sotva se dotkla opěradla židle, znovu

vstala a začala neklidně přecházet po předsíni. Zdá se mi, že ji tíží něco velmi vážného. Nikdy jsem neviděla tak podivnou směs klidu a zoufalství v jediné tváři.“

Na několik okamžiků se v pokoji rozhostilo ticho. Bylo slyšet jen praskání polen v krbu a vzdálené bubnování deště do oken.

Paní Hudsonová se nejistě nadechla.

„Nevím proč,“ dodala téměř šeptem, „ale mám z ní zvláštní pocit.“

Usmál jsem se. Holmesova předchozí slova o ženách ještě visela ve vzduchu. Ta ironie byla dokonalá. Osud měl smysl pro humor.

Můj přítel však nehnul ani brvou. Jeho tvář zůstala maskou z kamene. Pouze zhasnutou dýmku odložil na malý stolek vedle šálku s chladným čajem. Narovnal se v křesle. Jeho šedé oči bleskově přelétly k domovnímu telefonu, jako by už dopředu analyzoval kroky na schodech.

„Uklidněte se, paní Hudsonová, a nechte emoce stranou,“ odpověděl Holmes naprosto chladným, monotónním hlasem. „Krása je pro mě pouze klamavý povrch, který málokdy souvisí s podstatou případu, který dotyčná osoba přináší. Nicméně, jelikož tato záhadná bytost vážila cestu v takovém nečase a dokázala tak vyvést z míry i vás, nebudeme ji nechávat čekat v průvanu. Uveďte ji dál, prosím. A buďte tak laskavá, zavřete za sebou dveře, abychom měli na její jistě dramatický příběh dostatek klidu.“

Pak vstoupila ona. To, co jsme spatřili, však nikdo z nás nečekal.

Byla to nádherná žena. Postavu měla štíhlou a vznešenou jako antická socha. Dlouhé, sytě hnědé vlasy jí v bohatých vlnách padaly na ramena. Byly lehce zvlhlé od londýnské mlhy, což jim dodávalo lesk. Mohlo jí být zhruba pětadvacet let. Její pleť byla alabastrová. Rty měla přirozeně rudé.

Nejpozoruhodnější však byl její obličej. Neměla v něm jen prázdnou loutkovou krásu salonních dam. Měla v něm napsáno, že je intelektuálka. V jejích hlubokých tmavých očích plála neobyčejná jiskra. Byl to pohled,

který nenapovídal hloupost. Naopak. Ta žena byla nesmírně bystrá. Možná až vychytralá. Každý její pohyb byl promyšlený.

Holmes si ji v klidu prohlížel. Jeho oči se zúžily do dvou štěrbin. Skenoval ji od hlavy k patě. Já jsem naopak zůstal sedět s otevřenou pusou. Lékařský časopis mi vyklouzl z ruky na koberec. Krása té ženy mě naprosto paralyzovala.

„Dobrý den, pánové," promluvila dáma a její hlas zněl jako zvonivá melodie, přesto v něm byl pevný tón. „Vím, že přicházím nevhod a bez ohlášení, ale situace, ve které jsem se ocitla, nesnese odkladu. Doufám, že stojím před slavným panem Sherlockem Holmesem a jeho věrným přítelem, doktorem Watsonem. Vaše pověst vás předchází a vy jste jediný člověk v celé této zemi, který mi může pomoci zabránit katastrofě, která se stahuje nad mým domovem."

„Posaďte se, prosím, madam," vstal jsem rychle a nabídl jí pohodlnou židli u krbu. „Cesta k nám musela být v tomto dešti hrozná. Dovolte, abych vám nabídl šálek horkého čaje nebo trochu teplého občerstvení, které nám paní Hudsonová zrovna přinesla. Jistě vám to přijde vhod po takové cestě."

Dáma se lehce uklonila. Sedla si s vrozenou grácií. Šat si urovnala jedním plynulým pohybem.

„Jste velmi laskav, doktore Watsone, ale občerstvení musím s díky odmítnout," řekla pevně a podívala se mi do očí. „Můj žaludek je sevřený úzkostí a nepřijala bych ani kapku vody. Čas hraje proti nám a já potřebuji každou vteřinu k tomu, abych panu Holmesovi vysvětlila, proč riskuji svou pověst a bezpečí a sedím v tomto salónu."

Holmes se opřel v křesle. Spojil špičky prstů. Jak bylo jeho zvykem, rozhodl se demonstrovat svou metodu hned na začátku.

„Vaše úzkost je pochopitelná, madam," začal Holmes s lehkým, téměř neznatelným úsměvem. „Nicméně, než mi začnete vyprávět svůj příběh, rád bych vás ujistil, že pro mě nejste úplnou neznámou. Vidím například, že jste vdaná. Sice na vaší levé ruce chybí snubní prstýnek, ale kůže na

vašem prsteníčku nese jasný, neopálený bílý kroužek. Vzhledem k tomu, že jste nedávno navštívila jih Francie, jak ukazuje specifické opálení vaší pleti.“

Žena sebou lehce trhla. Jiskra v jejích očích zesílila. Holmes pokračoval dál bez přerušení.

„Dále vím, že jste sem přijela taxíkem,“ pokukoval Holmes po jejích botách. „Levá strana vaší sukně je mírně potřísněná blátem ze specifického druhu dlažby, která se opravuje na rohu Piccadilly. Přesně tam obvykle stojí drožky. Navíc vaše boty jsou suché, což znamená, že jste z kočáru vystoupila přímo před naším vchodem a nemusela jste jít pěšky ani metr přes rozmočenou Baker Street.“

Dáma se zhluboka nadechla. Holmes však ještě neskončil. Jeho pohled se zastavil na jejích rukách a detailech oděvu.

„A konečně, madam,“ dodal Holmes, „jste bezdětná a pocházíte z velmi bohaté rodiny. Vaše šaty jsou z nejjemnějšího hedvábí, ale chybí na nich jakékoliv stopy spěchu, skvrny od jídla nebo drobné opotřebení, které nevyhnutelně doprovází péči o malé děti. Vaše dlaně jsou dokonale hladké, bez stop práce, a na zápěstí nosíte náramek z pravých perel, který se dědí v aristokratických kruzích. Přesto vaše chování vykazuje nezávislost, kterou ženám dává pouze vlastní velké jmění.“

Žena se tiše, ale upřímně zasmála. Byl to fascinující zvuk.

„Vaše pověst nelhala, pane Holmesi,“ řekla a narovnala se. „Vaše dedukce jsou bezchybné. Jmenuji se Evelyn Vanceová. Můj muž je Richard Vance. Ano, ten Richard Vance, jehož jméno vidíte na každém rohu. Je to milionář, protože vlastní tu nejúspěšnější továrnu na marmelády v zemi. Naše výrobky se prodávají po celém světě, od britských kolonií až po Ameriku. Jsme nesmírně bohatí, ale peníze nám štěstí nepřinesly. Před třemi dny se totiž stalo něco strašného, co mi vzalo veškerý klid.“

Sáhla do své malé kabelky. Vytáhla kus pomačkaného papíru. Položila ho na stůl před Holmese.

„Mému manželovi přišel anonym," pokračovala Evelyn s vážnou tváří. „Vyhrožují mu v něm krutou smrtí, pokud nesplní určité podmínky. Jenže já jsem mu ten dopis neukázala. Vzala jsem ho ze schránky dřív, než ho stihl spatřit. Můj muž má nemocné srdce, pane Holmesi. Kdyby si tento text přečetl, ten šok by ho mohl zabít na místě. Já ho musím chránit. Sama, bez jeho vědomí."

Holmes vzal papír do ruky. Přitáhl si k němu lupu. Prohlížel jsem si ho přes jeho rameno. Text byl sestaven z písmen vystříhaných z levných novin. Stálo tam:

Vancei. Tvoje sladké impérium je postavené na krvi chudých. Do konce týdne tvá továrna lehne popelem a ty zemřeš tou nejbolestivější smrtí. Žádné peníze tě nezachrání před spravedlností. Tvůj čas vypršel.

„Je to primitivní, ale efektivní práce," zamumlal Holmes a položil lupu. „Papír je obyčejný, noviny jsou včerejší Daily Chronicle. Autor si dal záležet, aby nezanechal stopu."

„Proto jsem tady, pane Holmesi," naléhala Evelyn a naklonila se k nám. „Ráda bych vás a doktora Watsona pozvala do našeho domu. Potřebuji, abyste mého manžela ohlídal. Musíte tam však přijet pod jinou záminkou, aby nic netušil. Jako oficiální důvod vaší návštěvy jsem vymyslela legendu. Rozhlásím v domě, že se mi ztratil můj drahocenný diamantový náhrdelník. Vy, jako slavný detektiv, k nám přijedete pátrat po tomto šperku. Tím získáte přístup do domu, budete moci sledovat okolí i služebnictvo, a přitom Richard nepojme žádné podezření o anonymu."

Holmes chvíli mlčel. Díval se do ohně v krbu. Pak pomalu přikývl.

„Je to neobvyklý plán, madam, ale má svou logiku," řekl Holmes. „Slibuji vám, že k vám přijedeme. Bezpečnost vašeho muže je teď prioritou. Kdy přesně nás očekáváte a kam vlastně máme dorazit?"

„Přijeďte pozítří v pět hodin odpoledne," upřesnila dáma a její tvář se viditelně uklidnila. „Naše adresa je Blackwood Manor. Leží to kousek za Londýnem, v Hampshiru. Je to velké sídlo, jistě ho snadno najdete."